

PHẦN I

Mai An giật mình thức giấc, nàng nhìn ra phía cửa sổ. ánh sáng lờ mờ chưa rõ hẳn, khoảng năm giờ sáng mà tiếng xe cộ đã rộn cả lên. Nhà Mai An gần chợ đầu mối nên mọi người tất bật mua bán từ khuya đến sáng. Mai An bước xuống giường, chân lấm tìm đôi dép đi trong nhà, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, không quên nhìn lại Mạnh Toàn, chồng nàng còn đang ngủ, tiếng ngáy đều đều mà mỉm cười.

Ngày xưa khi nàng mới về làm vợ chàng, do không quen nghe tiếng ngáy ngủ mà nàng phải trần trọc đêm này qua đêm khác, rốt cuộc hai vợ chồng phải thống nhất là Mai An ngủ trước, sau đó chàng mới được ngủ để tránh cho Mai An phải mất ngủ.

Mai An đi dọc theo hành lang. Ngang qua phòng con, nàng nhẹ tay xoay nắm cửa mở ra. Bé Phương Thanh còn đang say sưa ngủ, miệng mỉm cười thật đáng yêu. Chắc là đang mơ một giấc mơ đẹp đây - Mai An tự nhủ. Nàng kéo chăn đắp ngang ngực con rồi khẽ khàng đi ra.

Nhà Mai An được xây dựng theo kiểu biệt thự nhỏ, phòng khách được thiết kế công phu, tuy nhỏ nhưng dễ thương, lại được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Bộ ghế salon trắng toát được Mạnh Toàn đặt mua từ Singapore về vừa lạ mắt vừa sang trọng. Những bức tranh thiên nhiên được treo khắp nơi càng toát lên vẻ quý phái của chủ nhân ngôi nhà mà Mai An ngày nào cũng nhìn ngắm mà không biết chán.

Mai An hít thở thật sâu ra chiều khoan khoái, nàng thích được dậy sớm để ngắm cảnh bình minh trong vườn hoa nho nhỏ của nàng, những loài hoa mà Mai An phải tốn nhiều thời gian và công sức để mang từ Đà Lạt về trồng. Từ những loài hồng nhung, hồng vàng đến cẩm tú cầu hay lan, thạch thảo, tất cả dường như lung linh hơn dưới nắng ban mai.

Mai An nghe hơi gió lạnh lạnh phả vào mặt vào má mình thì lại càng thêm phấn chấn trong lòng. Nàng tần ngần đứng ngắm hoa, ngửi hương thơm của nguyệt quế, mai chiếu thủy và cảm nhận thiên nhiên trong hơi sương lạnh lạnh, những hạt sương như hạt trân châu đọng lại trên lá hoa trong vườn mới thật thú vị làm sao.

Chợt Mai An giật mình, nàng định quay gót vào nhà để tránh khỏi bị mẹ chồng nàng nhắc nhở :

- "Cô rảnh dữ nhỉ, không chuẩn bị bữa ăn sáng cho chồng con cô hay sao ? Bữa ăn sáng là quan trọng nhất trong ngày, không ăn làm sao đủ sức lực mà làm việc để đem tiền về cho cô".

- "Dạ, con vào liền".

Và sau đó Mai An nhanh chân vào bếp, nàng không dám nhìn thẳng mặt mẹ chồng mình đang hầm hầm tức giận.

Mai An bỗng dừng lại, nàng mỉm cười cho sự ngớ ngẩn của mình. Đã mấy năm trôi qua mà sao tiếng nói lạnh lùng kia vẫn còn ám ảnh nàng. Quá khứ bị thương chợt hiện về như vừa mới xảy ra, từ ngày Mai An về làm vợ của Mạnh Toàn.

Mai An nhớ lại ngày nàng rời Đà Lạt để về Sài Gòn làm dâu nhà Mạnh Toàn, mẹ chàng tiếp nàng với thái độ thờ ơ lạnh nhạt làm nàng ngỡ ngàng vô cùng. Trước khi đi, mẹ nàng đã nắm tay nàng dặn dò những điều cần thiết của một người con dâu, nào là phải "ăn coi nôi, ngồi coi hướng", nào là phải giữ "tam tông tứ đức", nhẫn nhịn, chịu đựng, nhưng nào Mai An có ngờ được mọi chuyện lại khó khăn trăm bề như vậy

Bà Liên mẹ chồng nàng ngay sau khi nàng về ở đã bảo người phụ việc phải dạy nàng nấu ăn, dọn dẹp. Sau đó đuổi việc người làm, và Mai An là người thế chỗ. Một mình Mai An với căn nhà rộng thênh thang, nào là quét dọn, lau chùi cũng đủ mệt lữ. Mai An ngày ở với mẹ không phải lao động cực nhọc, giờ không làm nổi cũng không có người để chia sẻ thì âm ức trong lòng lắm.

Những khi nàng ngồi nghỉ mệt mà bà Liên bắt gặp thì thế nào cũng nói :

- Con gái gì mà làm biếng, công việc còn đầy nhóc thế kia mà lại ngồi chơi cho được

Mai An nhớ lời mẹ dặn không được trả lời nên nàng lẳng lặng như một cái bóng, chỉ mong hoàn tất công việc của mình. Một hôm bà Liên nhìn nàng chăm chăm nói :

- Ngày mai sau khi nấu nướng xong, cô ra ngoài tiệm phụ tôi để còn học nghề buôn bán nữa.

Tiệm nữ trang sang trọng của mẹ chồng nàng tọa lạc ngay trung tâm thành phố Sài Gòn, là tiệm lớn nhất nhì khu vực này nên khách hàng ra vào thường xuyên. Mai An chưa quen với công việc mua bán nên rất lóng cọng. Bà Liên bảo nàng lau cái này, chùi cái kia như một người giúp việc nhà chứ không hề

cho nàng đựng cào cái quây hàng của mình thì làm sao gọi là học nghề được. Dù nghĩ như vậy, nhưng Mai An vẫn không dám nói với ai, dù là Mạnh Toàn, chồng nàng đi nữa.

Những khát khe của bà Liên không thể lọt qua mắt của ông Trần Mạnh, chồng bà. Nhiều lần ông nhắc nhở bà :

- Con Mai An là người hiền lành yếu đuối, bà đừng bắt nó làm công việc nhiều quá mà sanh bệnh cho con. Sao bà không mượn người phụ việc ?

Bà Liên không những không nghe còn trả lời :

- Nó là dân quê thì mệt làm sao được. Vả lại, tôi cũng chẳng ưa gì nó nữa, chỉ được cái mặt xinh đẹp hợp hồn thằng Toàn, chứ tôi thì đừng hòng.

- Bà sao kỳ quá !

Ông Trần Mạnh mặc dù thương Mai An lắm nhưng trước thái độ của bà Liên ông cũng đành im lặng không dám bênh vực nàng. Mai An biết tất cả nàng rất thương và quý ông.

Được một năm thì Mai An sanh bé Phương Thanh trong sự chờ đợi của cả gia đình Mạnh Toàn và cả bà Mai, mẹ của Mai An.

Mạnh Toàn cầm tay Mai An, nói :

- Nhờ trời em và con bình an, cảm ơn em nha Mai An.

- Dạ.

Mai An kiệt sức vì sanh nở và phân vì căn bệnh tim suất chút nữa là lấy đi tính mạng của hai mẹ con nàng.

Bà Liên đứng ngoài nói :

- Con gái hả ? Thôi, năm sau sinh thêm một thằng con trai nữa đi !

Đang khi vừa thoát ra khỏi nguy kịch mà đã nghe lời dè bĩu của mẹ chồng, nước mắt Mai An trào ra. Mẹ nàng nhẹ nhàng nói :

- Đừng khóc con, mới sanh xong mà khóc là không nên đâu, sau này mắt con sẽ mờ lắm đó .

- Dạ, con biết rồi mẹ .

Những ngày tháng sau lại càng khó khăn hơn cho nàng khi vừa phải chăm sóc Phương Thanh vừa phải lo việc nhà . Mạnh Toàn ngày nào đi làm về cũng phụ nàng dọn dẹp, lau chùi.

Khi Mạnh Toàn đi làm, bà Liên lại nhắc nhở Mai An :

- Cô cũng giỏi ghê nhỉ, dám sai chồng mình làm việc.
- Dạ không, tự ý anh ấy làm phụ con đó chứ, con đâu có bảo anh làm đâu mẹ

Bà Liên trề môi nói :

- Cô không sai nó, nhưng cứ rên đau rên nhức thì làm sao nó làm ngơ được. Từ ngày tôi sanh nó ra đến giờ chưa bao giờ để nó phải động tay động chân vào những việc vặt trong nhà như vậy, giờ cô dám để nó làm, thật là quá đáng.

Mai An biết mình bị mắng oan nhưng không dám trả lời nữa. Bà Liên được nước nói tiếp :

- Thằng Toàn là một đứa con hiếu thảo, lại hay thương người, cô đừng vì điều này mà lợi dụng nó .

Những lúc Mạnh Toàn về mà không ăn cơm, bà Liên khó chịu trong lòng lắm. Đợi con đi làm là bà lại nói với Mai An :

- Cô làm gì mà không lo nấu cho nó một bữa cơm ?
- Dạ, hồi nãy con có dọn nhưng anh nói anh ăn cơm ngoài với khách rồi ạ.
- Ăn bên ngoài sao bằng ăn cơm nhà mình được. Thằng Toàn là đứa con duy nhất của tôi. Từ nhỏ đã được chiều chuộng không thiếu thứ gì, cô mới làm vợ nó hơn một năm mà nó đã chán không thèm ăn cơm nhà này nữa rồi.

Nghe những lời cay nghiệt của bà mà Mai An không biết nói sao, nàng chỉ lẳng lặng nuốt nước mắt ngược vào lòng, chờ những lúc vợ chồng quần quýt bên nhau mà nói với Mạnh Toàn :

- Anh à ! Mẹ dường như không thương em nên ngày ngày xét nét đủ điều. Thậm chí, chuyện em lo cho con, hay cho con ăn như thế nào cũng không đúng ý mẹ . Mẹ muốn em phải làm thế này, thế khác, thật sự em buồn quá.

Mạnh Toàn an ủi vợ :

- Thì em muốn gì thì em chiều mẹ đi, nhịn cha nhịn mẹ không thiệt đàng nào cả .

- Em có nói thiệt gì đâu, nhưng em nghĩ mình phải có cái quyền của một con người chứ. Em nghĩ em muốn chăm sóc, giáo dục con như thế nào là quyền làm mẹ của em. Em chăm sóc anh là quyền làm vợ của em. Sao mẹ lại chi phối em mọi thứ như vậy

Mạnh Toàn nhẹ nhàng an ủi vợ :

- Anh biết em sống buồn tủi lắm, nhưng cứ kể cho anh nghe đi thì lòng em nhẹ nhõm hơn, chứ mẹ là người khắt khe, anh đâu biết cách nào để thay đổi tình hình đâu.

Mai An biết có nói thì Mạnh Toàn cũng không chia sẻ được gì thì lòng càng thêm trĩu nặng. Nàng không biết nói với ai, cười với ai nữa, càng ngày nàng càng lặng lẽ hơn.

Sự nhẫn nhịn bao nhiêu năm qua của Mai An không làm bà Liên nhẹ nhàng đi, mà lại càng thêm khó chịu. Bà hay kể lể với Mạnh Toàn :

- Con không biết dạy vợ con ăn nói đàng hoàng với mẹ hay sao ?

- Sao mẹ nói vậy? Con thấy Mai An hiền hậu dịu dàng lắm mà.

- Gớm ! Có như vậy anh mới say mê say mê nó nên càng ngày nó càng lên mặt, hỏi cái gì cũng không thêm trả lời, còn liếc ngang liếc dọc tôi nữa chứ. Như vậy là hiền đó hả ?

- Chắc tại cô ấy không nghe đó .

Bà Liên bĩu môi, nói to giọng mai mỉa nhằm để cho Mai An nghe :

- Không nghe hay là coi thường tôi. Tôi là người miền Bắc, nói cái gì thì lớn tiếng nói chứ có phải nhỏ to tâm tình đâu mà không nghe.

Mạnh Toàn dẫu dịu với mẹ :

- Thôi mà mẹ, để con nhắc nhở với vợ con thái độ của nàng. Mẹ đừng khó chịu mà sanh bệnh, hại cho sức khỏe của mình.

Những lời nói của bà Liên và Mạnh Toàn Mai An nghe rõ mồn một, nước mắt lăn dài trên má của nàng. Những khi buồn phiền chán nản quá, Mai An chỉ biết tâm sự lòng mình cùng con của nàng và ôm con khóc cho thỏa nỗi lòng đắng cay. Mai An tiếc nuối khoảng thời gian sống chung với mẹ mình. Tuy nghèo nhưng mẹ nàng thương yêu nàng hết mực, chưa bao giờ la mắng nàng,

nói chi đến chuyện dẫn vật nàng như vậy. Mai An nhận ra trong ngôi nhà chồng mình, tiền bạc thì không thiếu, nhưng lại thiếu lòng nhân ái, thương người.

Mạnh Toàn thường an ủi Mai An :

- Em đừng buồn mẹ nha. Cũng tại mẹ thương anh quá nên hay xét nét em, chứ thực lòng mẹ tốt lắm.

- Em có buồn gì đâu, em chỉ thắc mắc là tại sao mẹ lại không có cảm tình với em thôi. Phải chi em làm điều gì sai đâu, đấng này...

Mai An ngập ngừng bỏ dở câu nói của mình, bởi nàng không muốn nói những lời khó nghe về mẹ chồng nàng.

Mạnh Toàn nói :

- Tại hồi trước mẹ có đi coi mắt mấy cô nàng nào đó, anh không đồng ý. Cho đến khi anh gặp và thương em, cưới em về, mẹ giận anh mà giận lây sang em luôn.

Mai An thấy lòng mình được ve vuốt phần nào, bởi nàng có một thứ quý giá nhất trên đời này là tình yêu chồng nàng dành cho nàng.

Những lúc rảnh rỗi, Mạnh Toàn thường kể với Mai An :

- Tại em là người miền Nam nên không hiểu mẹ đó thôi. Mẹ sống ngoài miền Bắc từ thuở nhỏ, cực khổ trăm bề . Mẹ kể với anh rằng mẹ cực lắm. Ngày lấy ba, mẹ phải một tay lo toan chuyện trong nhà và ngoài ruộng nên tay mẹ chai sần hết. Giờ em thấy không, cơ ngơi này mà có được là do một tay mẹ tạo dựng, chứ ba là công chức nhà nước, lương cỏ đáng là bao nhiêu. Ba thường cảm ơn mẹ giỏi giang thu xếp để ba toàn tâm toàn ý theo đuổi sự nghiệp của ông.

Thấy vợ im lặng nghe, Mạnh Toàn lại nói tiếp :

- Em biết không, mẹ thương anh nhất trên đời này đó . Ba nói hồi lúc anh còn nhỏ , mỗi lần anh bệnh là mẹ lại khóc suốt mấy ngày trời. Mẹ chưa bao giờ la mắng anh cả . Hồi anh thi đại học tội nghiệp mẹ thức cùng anh bao đêm để anh học bài, bà sợ anh đơn độc. Em thấy đó, giờ anh đi công tác mấy ngày là mẹ lại mất ngủ mấy ngày. Vì vậy anh không dám làm cho mẹ buồn. Những gì mẹ muốn thì anh cố gắng làm cho bằng được.

Giọng kể trầm ấm của Mạnh Toàn chứa chan tình thương yêu đủ biết anh hiểu thảo đến dường nào. Mai An chỉ biết im lặng và nhớ về mẹ mình, người có một trái tim nhân hậu nhất trên đời, người đã một đời hy sinh cho chồng, cho

con những năm tháng thanh xuân đời mình. Vậy mà nào có ai biết đến, nàng cũng nào có biết kể cùng ai. Làm sao để so sánh giữa mẹ và mẹ chồng. Mai An lặng lẽ thở dài.

Tiếng chuông đồng hồ từ phòng bé Thanh reo vang làm Mai An giật mình trở về với thực tại. ánh sáng ảm áp len qua những cành mạn rọi vào sân trông thật tuyệt diệu, Nàng với tay hái một ít thạch thảo và hoa nhài, trở gót quay vào nhà.

Trao cho chị Thủy những nhành hoa mới hái, Mai An cười tươi hỏi :

- Có cà phê chưa chị ? Sáng nay chị cho tôi cà phê sữa nha.

- Dạ.

- Làm bit-tết và ốp-la cho anh Toàn và cháu. Tôi muốn dùng Săng-quých và phô-mai. Chị nhanh lên, kéo không thôi bé Thanh lại nhỡ nữa nha.

- Dạ. Em biết.

Chị Thủy giúp việc trong gia đình Mai An đã được gần ba năm nên hiểu rõ ý thích của từng người, chị biết phải chuẩn bị thức ăn như thế nào mà không cần Mai An phải bận tâm nhắc nhở.

Chợt tiếng bé Thanh từ phòng vọng ra :

- Mẹ ơi ! Mẹ đâu rồi, vào đây giúp con một tay đi !

Mai An vội trả lời :

- Mẹ nghe rồi. Mẹ đến ngay đây.

Vừa nói, Mai An vừa tắt tả đi về hướng phòng con, tuy hơi thắc mắc trong lòng là mới sáng sớm mà không biết con soạn đồ thiếu thứ gì mà cần đến mẹ giúp.

- Có gì mà con kêu mẹ dữ vậy ?

- Con tìm hoài mà không thấy chiếc khăn choàng của bà nội mới mua cho con hôm trước. Mẹ có thấy con để đâu không ?

- Để mẹ tìm phụ con. Con tìm hết các ngăn tủ quần áo chưa ?

- Dạ rồi, con ghét nhất là phải tìm đồ ,bực ơi là bực. -Bé Thanh nói bằng giọng gay gắt.

Mai An kéo ngăn tủ để áo khoác, nàng nhắc nhở con :

- Con muốn không tìm đồ thì phải để cho nó ngăn nắp, cứ vứt lung tung mà còn than phiền ai nữa. - Mai An chợt thấy chiếc khăn choàng trắng được thêu tỷ mỉ nên cầm lên hỏi con

- Cái này phải không ? Để ở đây mà kiếm tùm lum làm sao mà thấy.

Phuong Thanh vui mừng reo lên :

- Đúng là nó rồi ! Con chỉ sợ chiều nay về mà không có thì bà nội lại buồn. Cảm ơn mẹ nha.

- Cho con bỏ cái tật sống không ngăn nắp. Con gái là phải tập làm sao sắp xếp mọi thứ có thứ tự để khi cần là có liền, chứ cái gì cũng kiếm thì mất thời gian lắm.

- Mẹ sao khó quá, cái gì cũng trách con được hết. - Phuong Thanh lý sự. Cô bé chợt hỏi

- À ! Mà ba con đây chưa mẹ ?

- Mẹ cũng không biết nữa, để mẹ xem. Con thay đồ xong thì xuống phòng ăn chờ mẹ , mẹ về phòng mình coi ba con đây chưa nha.

- Dạ.

Mai An đi ra mà đầu óc lại suy nghĩ lung lay. Lời con nàng vừa như nhắc nhở nàng hôm nay là cuối tuần, là ngày mà chồng và con nàng về bên nhà nội của Phuong Thanh. Vậy là mình lại một mình. Mai An tự nhủ.

Mai An ngừng lại ngay cửa phòng mình thì cũng vừa lúc thấy Mạnh Toàn đang soi gương chải tóc. Mùi Gel vuốt tóc quen thuộc thoang thoang thật dễ chịu. Mai An đã quen với tất cả những thứ chàng thường dùng, từ dầu gội đến sữa tắm, nước hoa... như quen thuộc con người chàng.

Nhìn Mạnh Toàn từ phía sau lưng, Mai An không biết chồng mình có được liệt vào hàng những người đàn ông đẹp trai, lịch lãm hay không, chứ theo Mai An thì anh đúng là mẫu người đàn ông lý tưởng. Ngoài bốn mươi lăm mà vóc dáng vẫn mạnh mẽ, khỏe khoắn. Gương mặt xương xương rắn chắc, hai mắt sâu đen lẫm liệt đã hợp hồn Mai An. Từ ngày mới biết nhau, Mai An đã bị chinh phục hoàn toàn bởi giọng nói mạnh mẽ, dáng vẻ thanh lịch, dứt khoát của anh.

Mạnh Toàn làm việc chảnh chảnh và nhanh nhẹn, anh yêu công việc như bản thân của mình. Chàng luôn thành công, đó gần như là phong cách của anh. Mai

An yêu Mạnh Toàn cũng vì những điều như thế. Và bao nhiêu năm qua, Mai An càng yêu và cảm phục chồng vì sự hiểu biết và chăm chỉ làm việc của chồng.

Mai An đến bên cạnh chồng, dịu dàng nói :

- Con đang đợi anh ở phòng ăn, anh nhanh nhanh xuống để con lại nhắn nhó .Hình như con lúc nào cũng nhắn nhó thì phải. - Mai An than thở với chồng.

Toàn nhỏ nhẹ trả lời vợ :

- Anh có thấy con nhắn nhó bao giờ đâu, hay tại em hay la con quá phải không ?

- Em có la đâu, răn dạy điều gì thì con cũng không đồng ý, nhất định cãi lại em.

- Để anh nhắc nhở con về thái độ của con với em, chịu không ?

Sao lúc nào chồng nàng cũng giấu bắt như vậy ? Mai An nhớ mỗi khi mẹ chồng và nàng có điều gì không phải, Mạnh Toàn vẫn dùng những câu nói như thế để xoa dịu cả mẹ và nàng.

Mai An cười đồng ý. Nàng biết rằng bé Phương Thanh dường như nghe lời của bà hoàn toàn mà không bao giờ cãi lại. Nhưng tại sao con không chịu nghe lời mẹ thì Mai An không thể giải thích được. Có đôi lúc nàng đổ thừa tại số phận bắt nàng và con phải khắc khẩu với nhau, chẳng biết có đúng hay không nữa.

Mạnh Toàn đưa tay vuốt kỹ lại mái tóc, sửa lại quần áo của mình, xoay xoay trước gương, soi đi soi lại.

Đứng bên cạnh chồng, Mai An được dịp ngắm kỹ anh trong gương. Mai An phải công nhận anh có một gương mặt thật điển trai, hai mắt sâu đen lồi cuốn, quyến rũ đến lạ kỳ.

Mạnh Toàn nhìn vợ, âu yếm hỏi :

- Sao sáng nay em nhìn anh hoài vậy ? Bộ có gì không ổn hay sao ?

- Dạ không, em càng nhìn càng thấy anh bảnh trai quá .

- Anh mà đẹp trai cái nổi gì nữa, ngoài 40 rồi còn gì. Anh chỉ sợ em chê anh già thôi.

- Em nói thật mà, anh không có già đâu. Trông anh còn thu hút lắm. Em đang tự nhủ trong lòng không biết có ai phải lòng anh rồi cướp mất anh của em không đây nữa.

Mai An mỉm cười nửa đùa nửa thật, dù thật lòng nàng hoàn toàn tin tưởng chồng mình:

Mạnh Toàn quay qua vịn vai Mai An, anh nhìn thẳng vào mắt nàng nói :

- Anh chỉ yêu một mình em thôi, vợ của anh à.

Mạnh Toàn nheo mắt trêu Mai An :

- Ủa ! Mà sao tự dưng ghen bóng ghen gió vậy kia ?

Mai An trả lời nhanh :

- Ghen, ai ghen hời nào ! Em chẳng bao giờ ghen đâu. Anh đừng nói bừa.

Hai vợ chồng cùng cười thật lớn. Lâu lắm rồi Mạnh Toàn mới trêu chọc Mai An như vậy. Nhìn gương mặt đỏ hồng e thẹn của vợ, anh càng thêm cao hứng. Anh bẹo má Mai An, nói :

- Em không ghen thì thôi, anh đi theo người khác nha.

- Anh dám, em giận anh luôn bây giờ.

- Thôi cho anh xin đi, em mà giận thì anh buồn lắm lắm. Tối không ai nói chuyện, không ai mát-xa cho thì chán chết đi được.

- Vậy sao còn dám đòi theo người khác ?

- Thì anh nói cho vui thôi. Em không đồng ý thì mai một anh không nói như vậy nữa.

- Anh đừng có nói cho qua đó nha. Em mà biết anh có người thì chết với em.

Mạnh Toàn kéo Mai An lại sát người mình, anh choàng tay qua người nàng, kéo nàng vào lòng, thì thầm bên tai vợ :

- Anh chỉ có một mình em thôi. Anh yêu em và yêu em nhiều lắm.

Mai An tươi cười nàng thấy lòng rộn ràng hạnh phúc.

Mai An và chồng ra đến phòng ăn khi bé Phương Thanh đang ngồi đọc báo. Vừa trông thấy bộ đồ trên người con, Mai An đã buột miệng nói :

- Con mặc đồ gì mà kỳ vậy Phương Thanh. Năm nay mới mười hai tuổi, mẹ thấy con nên mặc áo quần kín đáo hơn. – Mai An chau mày thắc mắc

- Mà mấy chiếc áo này mẹ đâu có mua cho con, sao con có vậy ?

- Dạ, tuần rồi bà nội bảo chị Hương phụ việc dẫn con đi mua. Bà nội bảo con muốn mua gì tùy thích, nên con chọn chiếc áo này.

- Không hợp chút nào với tuổi của con. Mẹ nhớ mẹ có mua mấy chiếc áo thun mới cho con đẹp lắm. Thôi, thay đồ khác đi con, kéo trễ bữa ăn sáng bây giờ.

Phương Thanh nũng nịu :

- Thôi mà mẹ, hôm nay con học thêm chứ có phải học chính quy đâu.

- Đi đâu thì cũng phải thay ra, mẹ không đồng ý chút nào.

Phương Thanh xẵng giọng với mẹ :

- Mẹ thật là kỳ cục, con không thay đâu

Mai An nóng nảy nói :

- Con dám nói với mẹ bằng giọng điệu đó sao. Ai cho phép con nói chuyện vô lễ như vậy chứ ?

- Thì mẹ đừng xen vào chuyện của con, con mặc gì mà chẳng được. Chẳng lẽ bạn bè con, đưa nào cũng hợp thời trang, còn con thì quê mùa coi sao được chứ. Con không thay, con thích bộ đồ này.

Mai An cố kiềm chế cơn giận trong lòng, nàng quay sang nhìn chồng, nói :

- Đó anh thấy tận mắt nhé , em nói gì con cũng trả lời lại được. Anh giỏi thì cứ bênh vực con đi.

Mạnh Toàn chứng kiến từ đầu đến cuối câu chuyện, chàng không đồng ý chút nào với con nên nói :

- Bé Thanh à ! Mẹ con nói đúng đó. Mới từng tuổi này mà mặc áo thun hai dây, lại chọn màu cam chói lọi quá, ba thấy con nên thay đồ khác đi.

Phương Thanh ngúng nguẩy bỏ đi về phòng, chân bước thình thịch như cố tình cho Mai An nghe thấy. Nàng trong lòng bực lắm nhưng không muốn gia đình ồn ào nên buồn bã nói với chồng :

- Anh thấy thái độ của con đối với em chưa, thật là hỗn hào và quá đáng. Em thật không thể chịu nổi.

Mạnh Toàn vỗ vai Mai An trấn an :

- Từ từ con hiểu và sẽ ý thức được những lời giáo dục con của em. Đừng quá suy nghĩ mà nặng nề trong lòng nha Mai An.

Mai An hiểu rằng nàng và bé Phương Thanh khó lòng mà tương đồng. Nàng ngồi đánh phịch xuống ghế, lòng ngổn ngang những suy nghĩ hỗn độn.

Bé Phương Thanh quay ra, từ lúc đó trở đi bữa ăn trôi qua nhanh không một lời nói dù khen hay chê món này món nọ như thường lệ . Không khí trong phòng hơi ngột ngạt khó chịu vì thái độ của Phương Thanh.

Mai An lâu lâu ngược nhìn con, cô bé vẫn cúi mặt xuống bàn, nhìn thẳng vào đĩa thức ăn phía trước mà không màng nhìn tới cha mẹ mình. Mai An đọc được trong sâu thẳm tâm hồn con một sự tự tin, kiên cường không thể khuất phục được. Con nàng kiêu căng quá, tự mãn quá, liệu nàng có thể giúp con nhận thức ra được những điều này không. Mai An tự nhủ bản thân.

Tiến hai cha con đi rồi, Mai An quay trở vào nhà. Nàng đi thẳng vào phòng đọc sách, ở đây được trang trí như một thư viện nhỏ . Mai An mang tất cả những gì thuộc về mình vào đây. Nàng luôn nhốt mình trong đây những khi cha con Toàn về nhà nội, hay khi Toàn đi công tác xa.

Mai An thích đọc đi đọc lại những tác phẩm hay, ghi lại những câu nói hay, những điều mới mẻ . Cô thường sáng tác những mẩu chuyện ngắn, những quyển tiểu thuyết.

Mai An được tòa soạn đánh giá tốt về những tác phẩm của mình, điều này là niềm vui lớn của Mai An, nhưng Toàn thì không thích điều đó chút nào. Theo Toàn thì những tác phẩm con con đó không thể để ra tiền đủ để nuôi sống Mai An, dù là một mình nàng đi nữa.

Mai An ngồi thờ người suy ngẫm. Phải chăng vì nàng không gần gũi con nên mỗi đề nghị của nàng đều bị Phương Thanh khước từ ? Hay tư tưởng hai thế hệ không còn tương đồng ? Nhưng rõ ràng là nàng đúng mà. Bé Phương Thanh mạnh mẽ từ trong tư tưởng đến con người. Con nàng không muốn bị ràng buộc bởi những lề lối tư tưởng cũ, mà ở cô bé tồn tại sự tự do phóng túng của xã hội

hiện đại. Dầu biết như vậy nhưng Mai An vẫn thấy trách nhiệm của mình là phải nhắc nhở con những điều cần thiết.

Hôm trước, khi Mai An nhắc con :

- Phương Thanh, đừng cười lớn tiếng quá con, nghe rất bất nhã.

Thì lập tức bé Phương Thanh trả lời :

- Mẹ ơi ! Quan niệm này cổ lỗ quá, cười lớn có ảnh hưởng gì ai đâu mà mẹ cũng nói nữa.

- Nhưng mẹ muốn con phải nhã nhặn hơn.

- Còn con thì muốn mình được sống thoải mái hơn. Bạn bè con, ai cũng vậy cả. Bộ mẹ muốn con thành một đứa con gái nhà quê sao ?

Mai An thở dài ngao ngán. Những cuộc nói chuyện giữa Mai An và con chưa bao giờ mang lại kết quả như ý nàng, bởi Phương Thanh luôn có những quan niệm khác để thoát ra, để buộc Mai An phải nhượng bộ .

Đôi khi Mai An cũng gọi điện thoại để nhờ tư vấn nhưng chẳng có lời khuyên nào áp dụng đúng với con nàng cả. Nàng càng buồn bã vì vấn đề này càng suy nghĩ lung lăm nhưng chưa có cách giải quyết sao cho đúng.

Mai An chợt nghĩ hay chiều nay mình cùng anh Toàn và con về thăm ông bà nội, dù gì thì lâu rồi mình cũng không về. Nhưng biết mẹ chồng mình định nói gì với anh Toàn, liệu sự có mặt của mình có nên chăng ? Hay lại làm cho bà khó chịu ? Mai An lắc đầu xua đi ý nghĩ lúc đầu.

Từ ngày vợ chồng Mai An dọn về đây ở, Mai An chỉ về thăm cha mẹ chồng vào ngày lễ lạc, tết nhất. Nàng không còn muốn nghĩ đến rằng trên đời này còn tồn tại gia đình chồng, âu cũng có lý do của riêng nàng mà dầu hiểu thảo mấy thì Mạnh Toàn cũng không thể đổi được điều này.

Sáng nay cầm tay trên tay quyển truyện mà nàng lại không sao tập trung được. Mai An lại nghĩ đến khoảng thời gian sống cùng gia đình chồng, thật lắm tủi hờn. Nàng nhớ lời Mạnh Toàn kể :

- Mẹ kể với anh rằng ngày mẹ lấy ba nghe nói cực khổ lắm. Phần vì quê mình nghèo, phần vì bà nội khắc nghiệt đã không thương mẹ chỉ vì mẹ nghèo. Mẹ cũng giận nội lắm, nhưng đành ngậm đắng nuốt cay chứ không dám kể cho ai nghe cả. Ba anh tham gia cách mạng mấy năm là mẹ phải ở nhà với ông bà nội và anh bấy nhiêu năm. Mẹ nói anh là niềm tin cuối cùng của mẹ trên đời này.

Nếu không có anh là mẹ đã tự vẫn chứ không chịu nổi tính chi ly kỹ lưỡng của nội.

- Vậy à ! Mẹ đã trải qua biết bao khổ lụy sao còn không thương em, người lại nữ nhiếc móc em hoài.

Mạnh Toàn lại an ủi vợ :

- Mẹ muốn em hiểu được những khó khăn mà mẹ đã trải qua thôi, chứ thật bụng mẹ tốt lắm. Anh biết em làm dâu mẹ khó lắm vì phong tục của người miền Bắc và người miền Nam khác nhau. Và lại, mẹ cứ sợ anh không thương mẹ mà chỉ thương em.

Những lời Mạnh Toàn giải bày làm Mai An lại thấy cảm thông với mẹ chồng nàng, giảm những gút mắt trong lòng mình.

Nhưng bà Liên đâu biết những điều này, bà càng lúc càng tạo hố sâu ngăn cách giữa mẹ chồng nàng dâu càng lúc càng lớn dần lên. Bà Liên ngày đêm mong có cháu trai để nối dõi tông đường, nhang khói ông bà nên thường xuyên nhiếc móc Mai An vì không sanh được thằng con trai như ý bà.

Bà nói bóng gió :

- Ngày xưa mà không có con trai quá ba năm thì chồng được quyền cưới vợ bé . Chứ không được sướng như bây giờ đâu.

Nhiều lần như vậy, Mai An cũng không trả lời bà, nàng chỉ lẳng lẳng đi ra nhà sau dọn dẹp dù nước mắt đã ướt cả hai má nàng.

Bà Liên lần đó không kiềm chế được đã nói :

- Tôi thật tình không thể ưa cô được. Chẳng hiểu mẹ cô dạy cô thế nào trước khi lấy chồng mà càng ngày cô càng tỏ ra bướng bỉnh không thèm trả lời với tôi một lời, mặt thì cứ liếc ngang liếc dọc, mặt thì lạnh như chùa bà Đanh. Tôi chẳng hiểu cô quyến rũ thằng con tôi thế nào mà nó say mê cô đến như vậy chứ!

Mai An thấy xót xa trong lòng, mắt nàng ráo hoảnh không còn có thể khóc hay cười được nữa, mà chỉ còn sự căm hận cuộc đời cay nghiệt này. Mai An thầm nhủ : từ trước đến nay nàng nhẫn nhịn bao nhiêu mà cũng không làm cho bà Liên thay đổi được tư tưởng ghét bỏ nàng. Nàng đã cố gắng để bà coi nàng là một người con. Nhưng giờ đây bà đang tâm xúc phạm đến người mẹ mà nàng tôn thờ thì thật nàng không có gì để luyện tiếc gia đình này nữa. Mai An âm thầm sắp xếp quần áo cho mình và cho con, đợi bà Liên ra cửa hàng thì dắt bé

Thanh về nhà ngoại ở Đà Lạt. Dù vậy, nàng vẫn không quên viết vài dòng cho cha mẹ chồng mình.

"Chào ba mẹ, con đi ! Con biết sự có mặt của con làm cho mẹ ngày càng thêm khó chịu. Nhưng phận gái có chồng không biết trước được gia đình chồng mình ra sao để chọn lựa. Con không cố ý làm đau của mẹ mà mọi sự cũng do duyên số trời sắp bày để con được ngày đêm hầu hạ mẹ. Vậy mà chính con lại là nguyên nhân làm mẹ hao mòn sức khỏe, thật tội con lớn lắm.

Con xin lỗi vì sự ra đi mà không báo trước của mình, nhưng hôm nay mẹ đã dùng những lời lẽ xúc phạm đến người mẹ mà con hằng tôn kính, nên con không thể tiếp tục sống ở đây được. Mẹ con tuy nghèo nhưng dạy dỗ con kỹ lưỡng từng bước chân con đi, từng tiếng nói con nói. Con không thể để người khác coi thường mẹ mình dù con chẳng bảo vệ mẹ được. Hôm nay con về với mẹ con, người có tấm lòng nhân ái nhất trên đời này.

Con cầu xin ba mẹ tha lỗi cho con".

Mai An tan nát cõi lòng nước mắt giọt ngắn giọt dài khi phải xa chồng, nhưng nàng biết mẹ chồng nàng là người phụ nữ khắt khe, bà sẽ không bao giờ coi trọng nàng cả .

Mạnh Toàn về Đà Lạt khuyên nhủ an ủi Mai An đủ điều cũng không làm lòng nàng ấm thêm chút nào, cho đến khi anh mua căn nhà này và rước hai mẹ con nàng về ở.

Mai An hít một hơi thở sâu, đứng dậy mở tung cửa sổ nhìn ra vườn cây phía trước.

Không khí nhẹ nhàng lùa vào phòng dần xoa dịu bớt những tủi hờn mà nàng đã trải qua, nàng lại thấy lòng lâng lâng một niềm vui, một hạnh phúc trọn vẹn với chồng và con nàng.

Bao sự kiện trong quá khứ tự dưng lại trở về trong thoáng chốc làm lòng Mai An thương nhớ mẹ vô cùng. Bóng dáng gầy gò của mẹ làm lòng Mai An chột se lại. Một ý nghĩ chột thoáng qua, Mai An đứng lên đi về phòng mình, nàng nhắc điện thoại lên bấm số :

- Xin lỗi cho tôi nói chuyện với anh Mạnh Toàn. - Mai An nói với cô thư ký của chồng.

- Dạ, xin đợi trong một chút - Tiếng Nguyệt Cầm, cô thư ký của Mạnh Toàn

- Dạ, phải chị Mai An không ?

- Vâng, Mai An đây.

Nguyệt Cẩm nói như reo :

- Lâu quá em không được gặp chị. Sao không thấy chị đến công ty chơi.

- Mình ít khi ra ngoài lắm. Công việc cũng bình thường hả cô Nguyệt Cẩm ?
Mai An hỏi thăm xã giao.

- Dạ, bình thường. Em nói máy cho chị rồi đó, chị đợi một chút nha.

- Ừ mình đợi được mà.

Mai An nghe nhạc trong điện thoại được một chút thì tiếng Mạnh Toàn vang trong điện thoại :

- Alô, tôi Mạnh Toàn nghe.

- Em đây. Em muốn hỏi chiều nay anh và con về nội phải không. ?

- ừ đúng, em biết rồi còn gì ! Có chuyện gì không em ?

- Rồi anh với con định thứ mấy về lại ?

- Chắc phải thứ hai mới về . Ba má có chuyện nhắc anh về, anh tranh thủ ở lại chơi hai bữa. Lâu rồi không ngủ lại bên đó.

- Thì em có nói gì đâu. - Mai An giận lẫy

- Bộ em ở nhà buồn hả ? Hay em đi cùng hai cha con anh ?

- Em không buồn, em chỉ định hỏi ý anh một chuyện.

- Chuyện gì hả em ? - Mạnh Toàn nói bằng giọng nhỏ nhẹ .

Suy nghĩ giây lát, Mai An ngập ngừng nói :

- Em định tranh thủ về thăm mẹ, sáng thứ hai em về lại, không biết có nên không ?

- Sao tự dưng lại đòi về mẹ một mình, không đợi hai cha con anh đi cùng hả ?

- Em chợt nhớ mẹ quá. Lâu lắm rồi không gặp bà, hình như cũng gần hai năm rồi phải không anh ? Em tự nhủ không biết mẹ dạo này có khỏe không

nữa... - Mai An ngập ngừng - Em đợi hoài mà hai cha con anh có rảnh đâu. Em đi một mình nha ?

- Em định đi liền hả ?

- Thì nếu anh đồng ý, em sẽ thu xếp đi ngay. Được không anh ?

- Được chứ sao không ! Em cứ đi đi, nhớ nghỉ ngơi cho thật khỏe. Nói mẹ là anh bận quá không đi được.

- Dạ.

- Hay em mời mẹ bữa nào xuống nhà mình chơi ít lâu, chớ anh và con khó mà thu xếp thời gian được lắm.

- Dạ.

Cúp máy xuống, Mai An thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ sợ chồng mình không đồng ý, không ngờ mọi chuyện lại trót lọt như vậy.

Cô mở tủ ra, sắp xếp những thứ cần thiết cho vào giỏ, vội vã đi ngay. Mai An mỉm cười khi nghĩ đến nét mặt tươi cười của mẹ khi gặp cô.